

**'Ο Στρατηλάτης τῆς Ἐλεαράς,
ποὺ τὸν φθονεῖ κι' ὁ Βασιλεὺς.**

Τραγουδάτε, τραγουδάτε μὲ χρυσῆς Ἐλεαράς κλωνάρι
μές· στὰ σπήλαια, μές στοὺς δρόμους, καὶ σε κάθε ἀγκωνάρι.
Τραγουδάτε, τραγουδάτε, κι' ἡ πατρὶς σᾶς καμαρένει,
εἰς τὸν "Ολυμπὸν γοδίζει καὶ στὸν Πίνδον ἤπιερονει.
Τραγουδάτε μὲ λαγούτα, τραγουδάτε μὲ βιολιά
τὴν Ἐλεάρα μου, τὴν Ἐλεάρα.

"Ενας Σαββαώθ υπάρχει 'στὸ Στερέωμα 'ψηλά
κι' ὁ Τρικούπης μόνον είναι ὁ Θεός στὰ καμηλά,
κι' δποιος πάτερ σ' ἄλλα κόμμα κι' ἀλλά εἰδολα λατρεύει,
τὴν κακὴν ψυχοῦ του μέρα, δὲν γνωρίζει την γνωστήν.
Τούτος κάνει δηναριανής θέλει καὶ αὐτὸν τὸν Βασιλέα...
Ζήτω, ζήτω ἡ Ἐλεάρα.

Τραγουδάτε, τραγουδάτε, καὶ τραντάει δὲλ' ἡ σφαῖρα...
κυματίζει 'στὸ Αλγαίον τῆς Ἐλλάδος ἡ παντερά...
νά! δέ πόλεμος ἀνέβαινε... δρόσοι λάδι, τρεῖς στὸ ξύδι...
πετσοκόβι τὰ Βεράτια τὸ σπαθι τοῦ Βασιλέω,
καὶ δέξαη κανινόρια τραγουδεῖ μὲ τὴν παλιὰ
τὴν Ἐλεάρα μου, τὴν Ἐλεάρα.

Τραγουδάτε, τραγουδάτε γιὰ τὴν δύτη της πατούδος
καὶ τὰ δυνάρια τοῦ Κόκκου, τοῦ Τυρταίου τῆς μερίδος.
Νά! πλανόνει δι Νυμφίος ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς
καὶ μακάριος ὁ δούλος κι' δι μετεμέτοπος ὁ ἐπλέκτος,
ὅπου ἔχει κρεμασμένη 'στον συνθούκου τὴν Φθειρά
τὴν Ἐλεάρα μου, τὴν Ἐλεάρα.

Τραγουδάτε, τραγουδάτε μὲ προυνέπτας καὶ ταμπονδόλα...
μάρσιπλεμπός· στὸν Ἐλαϊῶνα κι' ἄσας πτάσια δλους μοβόλα.
"Ο Αλέξανδρος δι μέγας κι' δι Πομπήιος ἄνω,
τὸ δράκαιον μεγάλειον τῆς Ἐλλάδος κυνηγῶ,
καὶ καρφόνω γιὰ φορκέτα 'στα χρυσά της τὰ μαλλιά
τὴν Ἐλεάρα μου, τὴν Ἐλεάρα.

Ζωγραφίστε 'στης παντεράς καὶ 'στὰ λάθαρι σας δλα
τὸν 'Αλέξανδρον τὸν μέγαν μὲ 'ψηλά ψηλά φωκόδια.
Τραγουδάτε, τραγουδάτε στὸν πολέμου τὸν σισιμό,
θὰ τὸ καψώ τὸ Κορδόνι σὸν τὸν Γόρδιο Δεσμό,
καὶ θὰ εκουζέτε τριγύρω μὲ χορτάτη τὴν κοιλιά
«ἡ Ἐλεάρα μας, τὴν Ἐλεάρα!»

Τραγουδάτε, τραγουδάτε μὲ χρυσῆς Ἐλεαράς κλωνάρι
μές· στὰ σπήλαια, μές στοὺς δρόμους, καὶ σε κάθε ἀγκωνάρι.
Κι' ἀνύσσεις βάλλουνε χαλαδές καὶ στὸ στόμα καὶ 'στη μύτη,
κι' δην σᾶς πάντα σφικτά δεμένους 'στον Ζωρζή Δρομοκά-
δαλαλάζετε ἀσκόνι μὲ βροντόφωνη λαλά! [τετη]
«ἡ Ἐλεάρα μας, τὴν Ἐλεάρα!»

**Θοδωρῆς δη κοτονάτος,
Παπούτσης καὶ Κορδονάτος.**

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε ἀπ' τὸν ὑπνό τὸν βαθύ,
ἄς μακρόν γ τὸ Κορδόνι καὶ παντοῦς ἄς 'ξιπλωθῆ.
"Έχο μέσα μου λαχτάρα κι' ὀλοένα πολεμῶ
σαν θηλειά νό τὸ περάστο στὸν Τρικούπη τὸν λαμπ.
Σηκωθῆτε καὶ δι πότος ἐν τοῖς ίσοις ξεσπαθόνει..
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Σηκωθῆτε, παιδαρέλα, ποὺ βυζαίνετε ἀσκόμα,
ποὺ μωρίζεις ἀπὸ γύδια τὸ μικρὸ σας στόμα,
κι' ἀπὸ μέρους μου εἰπήτε στῆς καλαίς σας τῆς νταντάδες
νά είπουν σὲ συγγενεῖς τους κι' ἔβαδέλφους κουμβαρντάδες
νά φυσίσουν πέρα σάν Σαΐν-Ζούντον τούδαννοκετόνει
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε, δη 'Αρκάδες Κορδονάτοι,
'στον Μογγόλου τοῦ Τρικούπη καὶ 'στον Ράλλη τὸ γεινάτι.
Τὸ Κορδόνι θὰ τοὺς βάλῃ τὸ στον γαλάρων τὰ καπούλια,
τὸ Κορδόνι δὲ μάς φέρε 'στὸ Βασάλι μὲ τραούλια,
καὶ τὸ δέσιο τάντερο μας χορτασμένο θὰ κορδώνη
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Ναί, σκεψήθητε πᾶσι πληθαίνουν κάθε χρόνο τὰ κακά σας,
τὰ δημόσια τὰ κρέη καὶ τὰ κρέη τὰ 'δικά σας,
κι' δην εἴναι ή κοιλά σας γονυγούρηπε καὶ φυσά
τον βρακού του τὸ ζανάρι δι καθένας δης μασσᾶ,
καὶ δης ψάλη μ' δην σκούφο καὶ συγγάλ Κολοκοτρώνη:
«τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.»

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε μὲ διντάρα καὶ φωνή,
ποὺν νά γίνη τὸ Κορδόνι γιὰ τὸ κόμμα μας σχοινί.
Σηκωθῆτε μὲ λαμπάδες, μὲ κεράδι, μὲ σπερματόστα,
στόνα χέρι τὸ Κορδόνι καὶ 'στὸ ἄλλο τὴν φαλτσέτα,
καὶ σιμόνετε στῆς καλίπας καὶ τὸν κόδρον δη φεράνη
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Ποὺς μεγάλος Ναπολέον σάν κι' ἔμένα περπατεῖ
μὲ Κορδόνι μὲ 'στη μέτη, μὲ Κορδόνι καὶ 'στ' αὐτή;
Σηκωθῆτε καὶ τῆς νίκης ἔξημερως ημέρα...
δη λυδόνην δι βρυκούνας τῆς πατερίδος πέρα πέρα,
καὶ δη γίνη τοῦ Βουλγάρου καὶ τοῦ 'Αγγλού δη ἀγκόνη
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

"Όχι! μεγάλες Ναπολέων... όχι! δη νοῦς μου δὰ πετάξη...
ώχι! παπούτσια μπαλωμένα... όχι! Κορδόνια μὲ μετάξη...
ώχι! δι Κάρβατσι... ώχι! Παλάτια... ώχι! διμάτη καὶ πάς μυρίζει
τῆς 'Αρκῆς τὸ φαγούποτο, τὸ σπανάκι μὲ τὸ ούζι,
καὶ μακράνει καὶ μακράνει καὶ τεντόνει καὶ τεντόνει
τὸ Κορδόνι, τὸ Κορδόνι.

Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς 'στὸ σπῆτη μου ἀνέβη,
στὴν Νεάπολιν ἀπάνω —κι' δηπὸ τοῦδε συνοφεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη,

μὲ Χημείον, μὲ μιά μάνθρα, —μὲ μεγάλη οικοδομή,
καὶ μιά χήρα δίκως ἀνδρα —πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.